

כתב וערך המורה: אלי פררה.

המבקש את פירושי המילים לשירה (פואמה) יפנה ב - קשר באתר.

מגלת האש / חיים נחמן ביאליק

מאגדות החרבן

א

כָּל הַלֵּילָה רָתְחוּ יָמֵי לְהַבּוֹת וְהַשְׁתַּרְבְּבוּ לְשׁוֹנוֹת אֵשׁ מֵעַל הַר-הַבַּיִת.
כּוֹכָבִים נִתְזוּ מִן-הַשָּׁמַיִם הַקְּלוּיִים וַיִּתְּכוּ רְשָׁפִים רְשָׁפִים אֶרְצָה. הִבְעֵט
בְּכֶסֶאֱוֹ אֱלֹהִים וַיִּנְפֹץ לְרִסְיִסִים כְּתָרוֹ?
וְקָרְעֵי עֲנָנִים מְאֻדָּמִים, טְעוּנֵי דָם וְאֵשׁ, תָּעוּ בְּמַרְחָבֵי הַלֵּילָה. וַיִּתְּנוּ בֵּין
הַהָרִים הַרְחֻוקִים אֶת-זַעַם אֵל נְקָמוֹת, וְחִמְתּוּ בֵּין צוּרֵי הַמְדַבֵּר הַגִּידוֹ.
הִקְרַע אֱלֹהִים אֶת-הַפְּרוּרִיהַ וַיִּזַּר קָרְעִיהַ לְרוּחַ?
וַתְּהִי חֲתַת אֱלֹהִים עַל-הַהָרִים הַרְחֻוקִים וְחִיל אַחַז אֶת-צוּרֵי הַמְדַבֵּר
הַזּוֹעֲפִים: אֵל נְקָמוֹת יְיָ, אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ!
הִנֵּה הוּא אֵל נְקָמוֹת, הוּא בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֲצָמוֹ. שָׁלוֹ וְנוֹרָא הוּא יוֹשֵׁב עַל-
פֶּסֶא אֵשׁ בְּלֵב יָם הַלְהָבָה. מַעֲטָהוּ שְׁלֵהֶבֶת אֶרְגָּמָן וְהַדּוֹם רָגְלָיו גְּחָלִים
בְּעֵרוֹת. כְּתֻרוֹהוּ דְהָרוֹת אֲשֵׁים, מְחוּל אַכְזָרִי קוֹדֵחַ סָבִיבוֹ. עַל-רֵאשׁוֹ
תִּשְׁאַה לְהָבָה, גּוֹמְעַת בְּצָמָא חֲלַל הָעוֹלָם. וְהוּא שָׁלוֹ וְנוֹרָא יוֹשֵׁב וְזָרְעוֹתָיו
נִתּוֹנוֹת עַל-לְבוֹ. מְרַחֵב לְהַבּוֹת בְּמַבְטַ עֵינָיו וּמַעֲמִיק מְדוּרוֹת בְּנִיד
עַפְעָפָיו. הָבוּ לֵי, דוֹהָרִים דּוֹלְקִים, הָבוּ לֵי מְחוּל לְהַט וְאֵשׁ!

ב

וּכְשֶׁנִּצְנַץ הַשַּׁחַר עַל-הַהָרִים וְאֲדִים חוֹרְרוּ פֶשֶׁטוֹ בְּעַמְקִים – וַיִּשְׁקֹטוּ
יָמֵי הַלְהָבָה וַתִּשְׁקַעְנָה לְשׁוֹנוֹת הָאֵשׁ מֵהֵיכַל יְיָ הַשְּׂרוּף עַל-הַר הַבַּיִת.
וּמִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת נֶאֱסָפוּ כְּמִשְׁפָּטִים בְּמִקְהֵלוֹת קִדְשׁ לְאִמֹר שִׁיר שָׁל-
שְׁחָרִית, וַיִּפְתְּחוּ אֶת-חֲלוֹנֵי הַרְקִיעַ, וַיִּשְׁלְחוּ רֵאשֵׁם מוֹל הַר-הַבַּיִת,
לְרֵאוֹת, הַנִּפְתְּחוּ דְלִתּוֹת הַהֵיכַל וְאִם-עָלָה עֵתָר עֲנֹן הַקְטָרֶת?
וַיִּרְאוּ וְהִנֵּה יְיָ אֱלֹהִים צְבָאוֹת עֹתִיק יוֹמִין יוֹשֵׁב עִם-דְּמֻדוּמֵי הַשַּׁחַר עַל-
הַמְשׁוּאוֹת. מַעֲטָהוּ תִימְרוֹת עֶשֶׂן וְהַדּוֹם רָגְלָיו עֶפֶר וְאֶפֶר. רֵאשׁוֹ שְׁמוֹט
בֵּין זָרוּעוֹתָיו וְהָרָרִי הַגָּוֹן עַל-רֵאשׁוֹ. מְחָרִישׁ וְשׁוֹמֵם הוּא יוֹשֵׁב וּמְבִיט

אֶל-הַחֲרָבוֹת. זָעַף כָּל-עוֹלָמִים הַקָּדִיר עֲפַעֲפִיו, וּבְעֵינָיו קִפְּאָה הַדְּמָמָה
הַגְּדוֹלָה.

וְהָרַבִּית עוֹדְנוּ עֵשֶׂן כְּלוֹ. עֵינֵי אֶפְרַיִם, תְּלִי רִמְיָא וְאוֹדִים עֲשָׂנִים יַחַד
נְעַרְמוּ, וְגַחְלִים לַחֲשׂוֹת, צְבוּרִים צְבוּרִים, נוֹצְצוֹת כְּעַרְמוֹת אֶקְדָּח וְכִדְכָד
בְּדוּמִית שָׁחַר.

וְאֵרִי הָאֵשׁ אֲשֶׁר-יִרְבֹּץ עַל-הַמְזֻבָּח תִּמְיֵד יוֹמָם וְלַיְלָה – גַּם-הוּא דָעַךְ
וְאֵינְנוּ. עוֹד תִּלְתֵּל יָתוּם אֶחָד מְקַצֵּה רַעְמָתוֹ מִהִבְהַב וְרוֹעֵד וְגוֹסֵס עַל-גֵּל
הָאֲבָנִים הַשְּׂרוּפוֹת בְּדוּמִית שָׁחַר.

וַיִּדְעוּ מְלָאכֵי הַשָּׁרֵת אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לָהֶם הָאֱלֹהִים. וַיִּזְדַּעְזְעוּ מְאֹד,
וַיִּרְעְדוּ עִמָּם כָּל-כּוֹכְבֵי הַבַּקָּר; וַיְלִיטוּ הַמְּלָאכִים אֶת-פְּנֵיהֶם בְּכַנְפֵיהֶם,
כִּי-יִרְאוּ מִהִבֵּיט אֶל-צַעַר הָאֱלֹהִים.

וַתִּהְיֶה שִׁירְתָם בְּשָׁחַר הַהוּא לְקִינָה חֲרִישִׁית וְנָהִי דְמָמָה דָּקָה. דוּמָם
פָּרְשׁוּ וּבָכוּ, מְלָאךְ לְנַפְשׁוֹ מְלָאךְ לְנַפְשׁוֹ, וַיִּבֶן בְּדְמָמָה כָּל הָעוֹלָם עִמָּם...

וְאִנְחָה חֲרִישִׁית אַחַת, חֲרִישִׁית וְעַמְקָה, מִכְּנֵף הָאֶרֶץ עָלְתָה וּפְשָׁטָה –
וַתִּשָּׁבֵר בְּדוּמִית הַבְּכִיָּה... נִשְׁבַּר נִשְׁבַּר לֵב הָעוֹלָם, וְלֹא-יָכַל עוֹד אֱלֹהִים
לְהִתְאַפֵּק. וַיִּיקַץ יְיָ וַיִּשְׁאֵג כְּאֲרִיָּה וַיִּסְפַּק אֶת-כַּפָּיו, וַתֵּעַל הַשְּׂכִינָה מֵעַל
הַחֲרָבוֹת וַתִּבֹּא בְּמִסְתָּרִים.

ג

וְאֵילַת הַשָּׁחַר זָרְחָה בְּצַנִּיעוֹת יְגוֹנָה נֶגֶד הָרַבִּית; מִשְׁפָּרִיר הַתְּכֵלֶת אֶל-
הַחֲרָבוֹת הַשְּׂקִיפָה, וְרִיסָיָה, רִיסֵי הַכְּסָף, רָעְדוּ בְּדְמָמָה.

וּמְלָאךְ צָעִיר אֶחָד, עָגוּם עֵינָיִם וְנָקִי כָּנָף, שׁוֹמֵר פְּנֵינֵי הַדְּמָעָה הַכְּמוּסָה
בְּכוּס הַיְגוֹן הָאֵלֶם, רָאָה מֵעַל אֵילַת הַשָּׁחַר אֶת-תִּלְתֵּל הָאֵשׁ שְׂאֲרִית
הָאֲרִיָּאֵל, כִּשֶׁהוּא מִהִבְהַב וְרוֹעֵד וְגוֹסֵס בֵּין הָאֲבָנִים הַשְּׂרוּפוֹת עַל-הָרַבִּית.

וַיַּחֲרֵד לְבַב הַמְּלָאךְ וַיִּצַּר לוֹ מְאֹד, פֶּן-תִּכְבֶּה גַחְלֵת יְיָ הָאֲחֵרוֹנָה, וְנִכְחַדָּה
אֵשׁ הַקִּדְשׁ מִן-הָאֶרֶץ, וְאָבַד נִיר לָעָם יְיָ וּלְבֵיתוֹ עַד-עוֹלָם.

וַיִּמְהַר וַיִּעַף מֵעַל אֵילַת הַשָּׁחַר, וּמִחֲתַת אֵשׁ בְּיָדוֹ, וַיִּרַד עַל-חֲרָבוֹת הָרַבִּית
הַבֵּית, וַיַּחֲרֵד אֶל-מְקוֹם הַמְזֻבָּח, וַיַּחֲתֵה אֶת-שְׁלֵהֶבֶת יְיָ מִן-הַיְקוֹד,
וַיִּפְרֹשׂ כְּנָפָיו וַיִּעַף.

ומרגלית דמעה נפלה מעיני המלאך ותשקע ברתיחה בגל הרמץ, היא
 הפנינה היחידית אשר גרע המלאך מכוס היגון האלם, דמעת ישועה
 ורחמים אל-הנצל שארית אש האלהים.
 וידא המלאך בין ערפלי טהר ושלֵהבת הקדש בימינו. אמצץ יאמצנה
 אל-לבו ואל-שפתיו יגיענה. לפניו תדוץ אילת השחר ולבבו מקור תקנה
 ונחומים.
 ויביאנה אל-אי שומם ויניחנה שם על-שן-סלע מצוק. רום נשא עיניו
 העגומות ושפתיו לחשו בדממה:
 – אלהי הרחמים והישועות! אל-נא תכבה גחלתך האחרונה לעולמים!
 ואלהים ראה ללבב המלאך נקי הכנפים ויחיה את-השלֵהבת; ויצו
 עליה את אילת השחר, ויאמר: "הזהרי, בתי, בגחלתי ולא תכבה, כי
 כבבת עיני היא לי. עמדי וראי מה-יעשה בה".
 ותעמד אילת השחר ברקיע כנגד השלֵהבת הקטנה, ותרמז לה ממרום
 באהבת אלם רחוקה ובגעגועי צניעות. ותצרנה באי ישימון, לבקרים
 תפקדנה בנגה זרחה, ותט אליה קרן חסד ונחמה.
 והמלאך הצעיר עגום העינים עף אל-מקומו לשמר את-הדמעה
 הכמוסה בכוס היגון האלם כששומר; ואולם עיניו עמקו ועגמו משֵהיו,
 ועל-לבו ושפתיו צרבת אש, מכוה אשר לא-תרפא לעולם, כי נגע נגעה
 בם אש הקדש עד לאין מרפא.

ד

ובעת ההיא הוליד האויב באניות משבי ירושלים מאתים בחורים
 ומאתים בחורות. כלם טהורים בני טהורים, עפרי חמד מהררי יהודה.
 טל הנער עוד זליו בתלתליהם וזהר שמי ציון מעיניהם יערף. אביהם –
 הצבי ישראל, ואמם – אילת השדה.
 ותמעט בעיני האויב כי התעלל בם וישקץ לנצח את-שירת חיייהם
 הרעננים – ויאמר עוד לכלות נפשם בשממון ולהמיתם מיתה ממשכת
 ברעב ובצמא. ויפשיטם ערמים ויורידם אל-האי השומם ההוא. את-
 הבחורים לבד, אל-עבר האי מזה, ואת-הבחורות לבד, אל-העבר השני
 מזה, ויעזבם שם.

כי אמר האויב הבליעל: יחצו – ויכפל משא אסונם! יתעו אלה לבד
ואלה לבד באי השומם, ואל-יראו ואל-ימצאו אלה את-אלה, עד יבשת
נפשם והמק לבבם וכבות אור עיניהם; ובהיות כפשע ביניהם וידיהם
שלוחות אלה לקראת אלה – והתעותו פניהם פתאם, ופקו ברפיהם
ונפלו ארצה, ומתו מות זועה על-ארץ ברזל תחת שמי נחושה, באפס
נחמה ובאפס חמדה.

וילכו באי השומם שלשת ימים ולא-מצאו מחיה ומים. אבלים
ומחרישים הלכו ואין דובר דבר. עיניהם נעוצות בחול הקודח וראשם
כפוף תחת להט שמש, בשבטי אש יפגעום חדודי צורים ועקרבי
הסלעים ילעגו לאידם.

כי ארר יי את-האי מעולם ויהי קרח וצחיח, לא גדל בלתי אם-אבנים
ועקרבים. וחתימת דשא אין, ואין אמת צל ואין ניד חיים – אך דומית
תלאובות ויקוד חררים מסביב. ותלה עינם מפני קרחתו, בתוכם התעלף
לבם ונפשם התמוגגה. רוח אפס חוטי אש והבל פיהם שרפת נשמה.
גם-הד פעמיהם מת תחתם ערירי וצלם באשור נפל – נשרף.
וירדם מעין חיהם בתוכם וישתק, ונפשם התקפלה בפנה אפלה.
ואפסה חמדה, ואזלת יד, ונעצמה העין מאליה, ולא ידעו כי-הולכים
המה.

ואולם בחשך הכל בתוכם ובהאלם הפל – וצף פתאם מן-הדממה קול
צעדה בטוחה וקצובה. פהד פעמי רגל אמונה בלכתה וכהלמות לב נבון
ושוקט, ולא-ידע איש מאין באה הצעדה ולמי היא; פי מתוך לבבם
שמעוה ומאמצע פלם יצאה. וידעו פי אחד פלאי מתהלך בתוכם ולבב
פלם בלבבו. ונמשכו אחרי צעדת הפלאי ועיניהם עצומות כשהיו. נפשם
פרוכה על-עקבו ובין פסיעות רגליו תתלבט.

ויש אשר יתחזק אחד והציץ מתוך סדק עפעפיו – והפלתה עינו מפל-
החבורה שני בחורים שוים בקומה ובגבורה, שניהם משכמם ומעלה
גבהים מפל-הבחורים ושניהם אנשי רזים ועיניהם גדולות ופקוחות
לרוחה; ואולם האחד עלם רך בהיר עינים, והוא מבויט שמימה, ויהי
כמבקש שם את-כוכב חיו, והשני איש אימות זעום עפעפים, והוא
מבויט ארצה, ויהי כמבקש את-אבדת נפשו – ולא ידע האיש להכריע,

מי משניהם הפלאי אשר יכין צעדם, אם זה העלם הרך בהיר העינים
ואם זה איש האימות זעום העפעפים.

ה

בלילה השלישי, ליל פלו תכלת וככבים, באו הבחורים עד נהר גדול
ושחר בַּזַּפֶּת ויריעו: מים, מים! ויעטו אל-המים ויגמאו, וישתטחו על-
שפת הנהר לנוח.

ושני בחורים קראו פתאם: מלוח, מלוח! ויעטו פלם אל-המלוח
וילחכוהו, וישבו להשתטח על שפת הנהר.

והם לא ידעו, כי שתי מנהר האבדון ומאכלם שרש השטן.
זולתי אחד מהם, והוא העלם הרך בהיר העינים, לא שטה מן-הנהר ולא
אכל מן המלוח. לבדו נשען על-זיז סלע ויטבל בתכלת שמים עיניו. אָזְנו
נטויה לשירת נפשו ומבטו יחתר בתהום הלילה.

ויקם פתאם איש האימות זעום העפעפים ויגש אל-עדת הבחורים
ויאמר: אחי, האם לא שכחתם עוד את-שירת המשטמה והפליון?

ויחרישו הבחורים ולא-ענו דבר, כי בשו להודות אשר לא-ידעו את
השירה ההיא מעולם. ואולם נער אחד צהב תלתלים התאושש ויכחש
ויאמר בלשון ערומים: – הישפח הכפיר שאגתו, ואם...
חץ לוחט מעיני הפלאי המית את-פחש הנער בעודו על-השפתיים, ויזעף
האיש הפלאי ויאמר: – הִיָּה הכפיר לְכָלֵב המדבר...

ויתאדם הנער ויורד את-עיניו אל-מול בהן רגלו ובאצבעותיו מולל
גרגר אבן. ואולם הלילה היה סתרה לו ואיש לא-ראהו בכלמתו.
והאיש הפלאי ישב על-שפת הנהר ועיניו הקדחות צללו במעמקים
השחרים ותאבדנה שם. ויחרישו הבחורים ויעצרו רוחם, כי-נפל פחד
אלהים עליהם ולבבם הגה אימה סתומה. וידביקו את-אזנם אל-
הדממה, פהדבק הצמא במדבר את-אָזְנו אל-סלע אלם, מדמה להקשיב
המית מעין חתום מלב האבן...

ואמנם בעוד רגע והנה הגה שיר חרישי ומשך קול דממה דקה עולה
ובא מעבר האיש הפלאי. לנפשו, שורר האיש וקולו נמוך, נמוך... אפלה,

נעלמה ושלזה כעצם הלילה, באה השירה, ותקפא לבבות בשקט קרתה.
ולא נודע אם ממאורה אפלה בנפש הפלאי גחה לאטה כפתן שחר
ותמשך המימה ואם-דלה דלוח עיני הפלאי מתהום הנהר ותמשך אל-
נפשו.

וכה לאט האיש בשירו:

נמים, עמקים ושחרים תהמות אבדון

והידת המות יחודו...

וצללות פאבנים בקרבם ענות כל-עולמים

ושועת עולמים...

ואי הישועה? – זונה היא אל-השמים

ואל-אלהיהם;

תעד תפיה ומחוללת בראשי הצורים

לפני הכוכבים.

וישבו הבחורים מחרישים ושומעים ופניהם כבושים בנהר. תהום

האבדון לחשה להם אימים וכוכבי זהב יתגרו בם משחר מצולה.

והנער הנכלם הרים לתמו אבן גיר קטנה מחלקי הנחל ויזרקה

המימה. וינע לבב הנהר, ויתקמט, ופניו נעוו, ומכוכבי הזהב השתרבו

כעין נחשי אש קטנים, פתלתלים, ויתפזרו בחפזון ורעדה הנה והנה...

וינע גם-לבב כל-הבחורים ויחרדו מאד, מפלי דעת למה ועל-מה. ואש

שחרה נצנצה בעיני איש הפלאי, הוא להט השטן, וקולו השתנה פתאם

ויחזק ויהי הולך ורועד וזועם:

מתהום האבדון העלו לי שירת החרבן

שחרה פאודי לבבכם;

שאוה בגוים ופוצו בזעומי אלוה,

וחתו גחליה על-ראשם.

וזרעתם בה אבדן וכליה על-כל-שדמותיהם,

ואיש איש סביב ארבע אמותיו.

וצלכם כי-יחלף עלי חבצלת גנתם –

ושחרה ומתה;

ועינכם כי-תפגע בשישם ובפסל משכיתם –

וְנִשְׁבֵּר כְּחֶרֶשׁ ;

וְשָׁחֹק קָחוּ עִמָּכֶם , שְׁחֹק מֵר פְּלַעְנָה , אֲכֹרִי ,

אֲשֶׁר בּוֹ תִמְיָתוֹ — — —

וְהָעֵלֶם בְּהִיר הָעֵינַיִם , אֲשֶׁר-עֵמֵד כָּל-הָעֵת לְבַדּוֹ נִשְׁעָן אֶל זֵיז סָלַע וַיִּבְקֶשׁ

כּוֹכְבוֹ בְּמָרוֹם , נִגַּשׁ בְּנַחַת אֶל-הַבְּחֹרִים מֵאַחֲרֵיהֶם וְעֵינָיו נִשְׂוֹאוֹת

שְׁמִימָה כְּשֶׁהָיוּ , וַיִּשְׂאֵל בְּרַחֲמִים :

— אַחִי , וְאֵת-שִׁיר הַנְּחֻמָּה וְהָאַחֲרִית יִדְעֵתֶם? ...

וְאוֹלָם הַבְּחֹרִים לֹא שָׁמְעוּ אֶת שְׁאֵלָתוֹ וְלֹא נָעוּ , וְאֵת-עֵינֵיהֶם לֹא הִסְבוּ

מִן הַנְּהָר , כִּי-בָלְעָה שִׁירַת הַפְּלֵאִי אֶת-נַפְשׁוֹת כָּלֶם . וַיְהִיו יוֹשְׁבֵי עַל-

שְׁפַת הַנְּהָר דּוֹמְמִים וְאַלְמִים , וּמְרֵאֵיהֶם כְּמַצְבוֹת שְׁחֹרוֹת עַל-קִבְרֵי

עֲצָמָם .

וְרַק הַנְּעַר הַנִּכְלָם צָהַב הַתְּלַתְלִים , אֲשֶׁר יָשָׁב וַיִּשְׁתַּעֲשַׁע חֶרֶשׁ לְבַדּוֹ

בְּחֻצְצֵי הַנַּחַל , נִמְהָר לְהִשְׁיב גַּם הַפַּעַם , וַיִּתְאַוֶּשֶׁשׁ וַיַּעַן בְּלִשׁוֹן עֲרוֹמִים :

— הַתְּשִׁיב יַעֲלֵת סָלַע עֲרָגְתָּהּ , וְאִם ...

וְלֹא-כָלָה הַנְּעַר אֶת-כְּחָשׁוֹ , כִּי לֹא-מָלְאוּ לְבוֹ , כִּי-נָחוּ עָלָיו שְׁתֵּי הָעֵינַיִם

הַבְּהִירוֹת . וַיִּתֵּן אֶצְבָּעוֹ הַקֵּטָנָה בֵּין שְׁפָתָיו וּבְעֲרוֹגוֹת לְחִיָּיו פָּרַח שְׁחֹק

הַבְּשִׁיטָה , וַיְהִי לוֹ כְּדַמוֹת יֶלֶד תָּמִים אֲשֶׁר נִתְבַּדָּה וְנִאָּחַז , וַיִּשְׁחַק לוֹ גַּם-

הָעֵלֶם בְּהִיר הָעֵינַיִם שְׁחֹק סְלִיחָה : וְאוֹלָם עֲצַב הַתְּעַצֵּב מְאֹד אֶל-לְבוֹ

וַיִּלְךְ וַיַּעֲמֵד בְּמִקְוָמוֹ וְעֵינָיו תְּלוּיֹת בֵּין כּוֹכְבִים כְּבָרָאשׁוֹנָה .

וְשִׁירַת הָאִישׁ הַפְּלֵאִי עַל-שְׁפַת הַנְּהָר הוֹלְכַת וְחֹזְקָה וְסוֹעֶרַת וְתִהְיֶה

לְנֵהֶם , וַיִּסְחַפוּ בְּהֵמוֹן גְּלִיָּה גַּם-כָּל-הַבְּחֹרִים וַיִּנְעָרוּ אֶף-הֵם כְּגֹרִי

אֲרִיֹת . וְכֹאֲשֶׁר יִנְהַמוּ כֵּן יִגְאוּ בְּלִבָּבָם גְּלִי מִשְׁטֵמָה עֲזָה מִמּוֹת , וְעֵבְרוּם

וְהִשְׁפִּירוּם וְעוּוּ פְּנֵיהֶם וְהִדְלִיקוּ אֵשׁ שְׁחֹרָה בְּעֵינֵיהֶם ... וַיִּנְד הַנְּהָר

הַשָּׁחַר בְּמֵלֵא גּוֹשׁ מִימֵיו הִנֵּה וְהִנֵּה מִשְׁפָּה אֶל-שְׁפָה נֵד אֶחָד , כְּהַנּוֹעַ

הַיֶּלֶד בְּעֲרִיסָה ; וְכֹאֲשֶׁר יִנוּעַ , — כֵּן יִשְׂרָצוּ וְכֵן יִדְגּוּ נַחְשֵׁי אֵשׁ מֵתוֹךְ כּוֹכְבֵי

הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּמִצּוֹלָה :

הֲלֹא הִיא שִׁירַת הַזַּעַם , חוֹלְלוּהָ מוֹקְדֵי לְהַבּוֹת

בְּלִיל הָעֵבְרוֹת

מִדָּם עוֹלָל וַיִּשֵׁשׁ וְכַבּוֹד גּוֹיֹת תִּרְשִׁישׁ קְדוֹשׁוֹת

שֶׁנִּפְּלוּ חֲלָלוֹת ...

וּבְרָגַע הַזֶּה קִפְּץ הַנְּעָר צָהַב הַתְּלַתְלִים עַל-רִגְלָיו, יָדוֹ נִשְׂוָאָה אֶל-רֹאשׁ
 הַכֶּף הַזְּקוּף בְּשִׁפְתַי הַנֶּהָר הַשְּׂנִיָּה, וְהוּא קוֹרֵא וּמְצַעֵק: הַבִּיטוּ, הַבִּיטוּ!
 וַיִּשְׂאוּ הַבַּחֲוִירִים אֶת עֵינֵיהֶם – וַיִּפְּג לָבָם: מִרְאֵשֵׁי הַהָרִים אֲשֶׁר לְעַמְתָּם,
 מֵעֵבֶר הַכֶּף וְהַלְּאָה, הַלֵּךְ וְטָפַף, הַלֵּךְ וְרָחַף, כְּעֵדַת מַלְאָכִים קְלִים, שׁוֹרָה
 יִשְׂרָה וּלְבָנָה שָׁל-עֲלָמוֹת רַכּוֹת צַחוֹת גְּוִיָּה יוֹרְדָת. בְּשׁוֹרָה אַחַת תִּלְכְּנָה,
 רִגְלֵיהֶן רִגְלֵי יִשְׂרָה, יַדֵּיהֶן פְּרוּשׁוֹת שְׂמִימָה, אַחוּזוֹת בְּקַרְנֵי הַסֶּהַר,
 וְעֵינֵיהֶן עֲצוּמוֹת כְּסֵהְרוּרִיּוֹת – עֲטָרוֹת קוֹצִים בְּרֹאשֵׁיהֶן וְעַל-פְּנֵיהֶן קָפְאוּ
 חֲבָלֵי הַמַּשִּׁיחַ. תַּחַת מַכְסֵה עֲפַעֲפֵיהֶן תִּישָׁן אֲמוֹנַת עוֹלָם וְעַל-מִפְתָּן
 שְׂפָתוֹתֵיהֶן נִרְדָּם שְׁחוֹק נֶהְרָה.

וַיִּפְּרוּן הַבַּחֲוִירִים וַיִּחְרְדוּ מְאֹד וַיָּמַת לָבָם; כִּי-רָאוּ אֶת-הָעֲלָמוֹת וְהִנֵּה
 הֵן קְרִיבוֹת וְהוֹלְכוֹת בְּעֵינַיִם עֲצוּמוֹת אֶל-שִׁפְתַי הַכֶּף הַנְּטוּי פְּקִיר זְקוּף
 וּמֵאֲפִיל עַל-הַנֶּהָר, וּבְעוֹד רָגַע וְהִיא כְּפֹשֶׁע בִּינֵיהֶן וּבֵין הַתְּהוֹם הַפְּתוּחָה
 לָהֶן מִתְּחִיתֵיהֶן... וַיִּתְּרוּ כָּלֵם מִמְּקוֹמָם וַיִּזְעְקוּ אֵלֵיהֶן בְּקוֹל גְּדוֹל, וַיִּנּוֹפְפוּ
 יָדָיִם; וְאוֹלָם הָעֲלָמוֹת הָיוּ כְּלֹא שְׂמֵעוֹת וְכֹלֵא רֹאוֹת, וַתּוֹסַפְנָה לְלַכֵּת
 בְּשׁוֹרָה אַחַת וּבְרִגְלֵי יִשְׂרָה וְקִלְהָ וְעֵינֵיהֶן עֲצוּמוֹת... וְהִנֵּה גַם-הַפֹּשֶׁע
 הָאֲחֵרוֹן... מִחֲרֹזֵת אֲרָכָה שָׁל-עֵינַיִם נִפְקָחוֹת פְּתָאִם נִצְנְצוּ רָגַע כְּכּוֹכְבִים
 וַיִּכְּבוּ – וַתַּעֲפֶנָּה כְּעֵדַת חֲסִידוֹת לְבָנוֹת אֶל-שְׁחֹר הַמַּיִם...
 וַיִּקְפְּצוּ הַבַּחֲוִירִים בְּשִׂאֲגַת חֲרָדָה וַיִּתְּנַפְּלוּ הַמַּיִמָּה. תִּלְתְּלֵיהֶם סָמְרוּ
 כְּרַעְמוֹת הַלְּבָאִים וַיִּדְּיֵהֶם חֲתָרוֹ בְּבִטָּן מְצוּלָה. חֲתָר וְשָׂחָה, חֲתָר וְצוּף –
 לְעַמְתַּי הַכֶּף נֶחְפָּזוּ. וְהִנֵּה נִבְלְעוּ רֹאשֵׁיהֶם בְּצֵלוֹ הַכְּבֵד שָׁל-הַכֶּף... וְהִנֵּה הֵם
 כְּבַחְצֵי הַנֶּהָר... וַיִּזְעַף הַנֶּהָר וַיִּחְמַר וְלֹא-יָדַע שָׁלוֹ בְּבִטָּנוֹ. וּמִשְׁבַּר גְּדוֹל
 וְשָׁחַר הַתְּנַשָּׂא כְּהַר-פְּחָדִים מִבִּטָּן מְצוּלָה וַיִּפֹּל אֶת-עֲזֵי הַנֶּפֶשׁ אַחוֹר. אָבֵל
 הָעֵפֶל הָעֲפִילוּ עֲזֵי הַנֶּפֶשׁ וַיִּטְפְּסוּ לְעֵלוֹת אֶל-רֹאשׁוֹ. וַיִּשְׁתַּק הַמִּשְׁבַּר
 וַיִּתְּאַפֵּק, וַיַּעֲמֵד נֹד אֶחָד; וְאוֹלָם בְּקִרְבּוֹ אֲרָבָה מִחֲשֶׁבֶת זָדוֹן. וְהַבַּחֲוִירִים
 מְטַפְּסִים וְחֲתָרִים, מְטַפְּסִים וְעוֹלִים. וְהִנֵּה הֵם עִם-הָרֹאשׁ... וְהִנֵּה שׁוֹעֵת
 הָעֲלָמוֹת עוֹלָה מֵעֵבֶר הַמִּשְׁבַּר – וּפְתָאִם נִבְקַע הָהָר תִּחְתָּיו וַיִּחַצֶּה לְגִיא
 צֵלְמוֹת – וַיִּחְלִיקוּ הַבַּחֲוִירִים בְּמוֹרֵד הַמְּצוּלָה הַפְּתוּחָה. וְשָׁם, בְּתַחְתֵּיּוֹת
 שְׂאוֹל, נִפְגְּעוּ רֹאשֵׁיהֶם בְּרֹאשֵׁי הָעֲלָמוֹת, אֲשֶׁר צָפוּ גַם-הֵן כְּנִגְדָם...
 וַדְּמָה כְּבִדָּה, מְנוּחַת שִׁבְעַ לְאַבְדּוֹן, רְבֻצָה פְּתָאִם עַל-הַנֶּהָר. נִסְתָּם
 הִגִּיא עַל-עֲזֵי הַנֶּפֶשׁ; וְעַל-חֲלֻקַּת הַמַּיִם הַשְּׁחֹרִים חֲלַף פְּתָאִם בְּלֹאט

כְּדָמוֹת דָּבָר כְּבֹד וְגָדוֹל וְשָׁחַר וְיִצְף-לוֹ בְּדַמְמָה אַחֲרֵי גּוֹפּוֹת הַנְּגַרְפִּים.
הַסְּפִינָה שְׁחָרָה הִיא וְאִם אֲרוֹן מֵתִים?
וְהָעֵלֶם הָרַךְ וּבִהִיר הָעֵינִים, אֲשֶׁר נִשְׁאַר לְבָדוֹ מִן-הַבְּחוּרִים אֲצֵל זֵי
הַסֵּלַע, הַתְּחַבֵּט פְּתֹאֵם אֲרָצָה, וַיִּלֵּט פָּנָיו בְּכַפּוֹ וַיִּבְדַּךְ, וַיִּבְדַּךְ.

1

וּכְאֲשֶׁר קָם הָעֵלֶם מִכְרַע עַל-בְּרַכְיוֹ וַיִּמְהַשְׁתַּטַּח – וַיִּשָּׂא עֵינָיו שְׂמִימָה
כְּמִשְׁפָּטוֹ. וַיִּרְא וְהִנֵּה שָׁם בְּמִרוֹמֵי הַכַּף אֲשֶׁר לְעַמְתּוֹ, תַּמָּה וַיִּנְקֶיהָ כְּמִלְאָךְ
הַצְּנִיעוּת וְהָעֲנוּוָה, נִצְבֶּת לְפָנָיו עֲלֵמָה אַחַת זֹכֶת בְּשָׂר וְנוֹגַת עֵינַיִם, עַפְעַפִּיהָ
וַיִּשִׁירוּ נִגְדוֹ וְעַל-רֹאשָׁהּ תִזְרַח אֵילַת הַשָּׁחַר...
וַיַּפְעֵם לִבָּב הָעֵלֶם, וַיִּשְׁפַּל בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה לִימֵי חַיָּו אֶת-עֵינָיו
הַצְּנוּעוֹת אֲרָצָה. וַיִּשְׁקַע מִבְּטוֹ בְּנֶהָר וַיִּנַּח עַל-צֶלֶם הָעֲלָמָה הַנִּשְׁקָף מִשָּׁם
עִם כּוֹכַב הַשָּׁחַר.
וְהִיא הִיא הַפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה אֲשֶׁר-הִבִּיט הָעֵלֶם בְּלִילָה הַהוּא אֶל תְּהוֹם
הָאֲבָדוֹן.

וּפְתֹאֵם שָׁב הָעֵלֶם וַיִּכְרַע עַל-בְּרַכְיוֹ לְפָנֵי הַדְּמוֹת אֲשֶׁר בְּמִים, עֵינָיו
קָשׁוּרוֹת אֶל-הַתְּהוֹם בְּצַעַר אֲהָבָה וּשְׁפָתָיו דּוֹבְבוֹת בְּכִלְיוֹן גְּעוּגוּעִים:

– אַחוֹתַי, הַאֵת הִיא? ...

וַיִּדְם הָעֵלֶם, וְלֹא יָכַל דָּבָר עוֹד, כִּי גָבַר עָלָיו הַמוֹן לְבָבוֹ וְנִפְשׁוֹ אֲבָדָה
בְּנִפְשׁוֹ...

וְאוֹלָם מִקֶּץ רָגַע הַתְּעוֹרָר וַיִּפְקַח אֶת-עֵינָיו, וְהוּן חִלְמוֹת וְעַמְקוֹת מְאֹד,
וְנִפְשׁ אֲנוּשָׁה פְּצוּעַת אֲהָבָה וְזָבַת דָּם פְּרָפְרָה בְּמַעְמָקֶיהָ. וַיַּעֲצֵם הָעֵלֶם
אֶת-עֵינָיו בְּכֹאֵב לְבָבוֹ הַנְּאָמָן וְהַגָּדוֹל, וְהַמִּית פְּלֵאִים, הַגִּיוֹן צַעַר טְמִיר
וְנִעְלָם, כְּהַמּוֹת מַעֲיָן חַי מַחְבִּיּוֹן עֲשָׂבִים לְפָנוֹת עָרְב, שֶׁטְפָה מִפְּנֵי בְזָרָם
תִּפְלָה לְאִמֹר:

– הַאֵת הִיא, יַחֲדָתִי וְנֵר חַיִּי וּמִלְאָךְ לְבָבִי מֵעוֹדִי וְעַד הַיּוֹם, אֲשֶׁר נִגְלִית
עֲתָה אֵלַי מִרֹאשׁ צוּרִים בָּאֵי יִשְׁמִימוֹן זֶה תַּחַת כַּנְּפֵי הַשָּׁחַר וְכּוֹכְבוֹ? וְאַנִּי
בְּאֵלְפֵי קוֹלוֹת שׁוּעָה אֵלַיךְ נִפְשִׁי מִמַּעְמָקֵי חַיִּי כָּל-הַיָּמִים וּבְרַבְבוֹת
שְׁבִילִים נַעֲלָמִים וְעַקְלָקְלִים בְּרָחָה מִמֶּנֶךְ אֵלַיךְ... בְּשָׁחַר יְלִדוֹתַי עוֹד
רְאֵתָה עֵינֵי יַפְעָתְךָ וְתַחֲמֹד בְּסִתְרֵי לַיְלוֹת וּשְׁחָרִים אֶת-אוֹרְךָ הַגָּנוּז. בֵּין

הָרָרִי שְׁמֵרוֹן, תַּחַת גְּפְנֵי הַכְּרָמִים, שְׁמָה חִבְּלַתְנִי אִמִּי וְתֵהִי עֲרֹשִׁי
מִקְלָעוֹת זְמוּרוֹת וְלוֹלְבִים וְשִׁירַת אֲמִנְתִּי קוֹל הַצִּפּוֹר. קִמּוֹת בַּר גְּבוֹהוֹת
וְשִׁדֵי תְרוֹמוֹת בְּרָכוֹ יִלְדוּתִי וְיַעֲרוֹת אֲשֶׁרִים רַעֲנָנִים וְעַפְאֵי הַבְּרוּשִׁים
בְּסוּדָם הִבִּיאוּנִי; וְאֶהֱבֶה אֶת-אֱלֹהֵי הָאָרֶץ, אֱלֹהֵי הַהָרִים וְהַעֲמֻקִּים, וְאֶת-
אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם יִרְאֵתִי. וְאוֹלָם לַפְּנוֹת שָׁחַר, לַפְּנוֹת שָׁחַר, בְּמִשְׁךְ קֶרֶן
הַרוּעָה הַרְאֵשׁוֹן בְּדַמְמַת הָעוֹלָם מִרְאֵשֵׁי הַהָרִים וְיִרְאֵת קְדוּשִׁים נַעֲלָמָה
וּמִתּוֹקָה יַעֲטֹתְנִי – וְאֶתְגַּנֵּב יַחֲדִי מִסַּפַּת מִשְׁכְּבִי, וְאֶעֱלֶה עַל-גְּבֻעָה רַעֲנָנָה,
רְגְלֵי טְבוּלוֹת בְּטַל בְּקָר וְעֵינַי נִשְׂוֹאוֹת אֶל-שָׁמַי הַתְּכַלֵּת, וְאֶרְאֶה אֶת-כְּבוֹדְךָ
בְּכוֹכַב הַשָּׁחַר וְשִׁכְנִינֶתְךָ בְּנֹגֶה זָרוֹחַ הַצְּנוּעַ. וְתִרְמְזֵי לִי מִמְרוֹם בְּאֶהְבֶה
חֲרִישִׁית וְתִרְעִידִי אֶת-לִבִּי בְּרִטְט עֲפַעְפִיךָ, וְאֶהֱבֶה גַם אֶת-כָּל-הַשָּׁמַיִם
וּמְלוֹאָם בְּעִבּוֹרְךָ...

וְהָעֵלֶם הוֹסִיף לְדַבֵּר בְּעֵטֶף רוּחוֹ:

– וְאַחֲרַי כֵּן יִתּוֹם הָיִיתִי וּבּוֹדֵד... אָבִי מֵת מוֹת פְּרִיצִים בְּמִלְחָמָה וְקָלַלְתָּ
אֱלֹהִים עַל-עֲצָמוֹתַי, וְאִמִּי חִלְּלָה אֶת-לִבָּבָה בְּשַׁעֲלֵי שְׁעוּרִים עַל-אֲדָמַת
יָכַר, וְאוֹתָר אֲנִכִּי לְבָדִי וְאֲתַע כָּל-הַיָּמִים גְּלָמוּד בֵּין הַהָרִים וּבְלִילָה
חִבְּקֵתִי צוּר. שׁוֹעֲלִים הִלְכוּ סְבִיבִי בְּאֶפְלָה וְכוּס חֲרָבוֹת בְּעִתְתְּנִי בְּיִלְלָתָהּ,
וְאִנִּי רַךְ וְיַחֲדִיד וְהִזָּה, אֵין לִי כָל, בְּלֵתִי אִם-נִפְשׁ חֲרָדָה כַּצִּפּוֹר וְעֵינַיִם
צוֹפוֹת וְתַמְהוֹת. וְתוֹפִיעֵי אֱלֹהֵי אֶת, הַצַּחֲרָה וְהַנוּגָה, מִבֵּין עֲרַפְלֵי לֵילָה,
וְתִשְׁפִּימֵי אֶל-אָבֶן מִרְאֵשׁוֹתִי וְאֶל-גְּבַעַת מְלוֹנִי. בְּשָׁחַר מִרְאֵשׁ הָרִים
תַּעֲרִירֵי לִי וְתִשְׁחַרְיֵנִי חֶסֶד בְּקֶרֶן יִשְׁעֶךָ, וּבְתוֹגַת אִם עֵין זְהַבְךָ עָלַי
הַתְּרַפָּקָה... וְתִלְמָדִי אֶת-לִבִּי יִגוֹן סִתְרִים וּמְכַאוּבֵי שְׁתִּיקָה וְיִסוּרֵי
אֶהְבֶה... וְגַם-אֲנִי קִדְמוֹ עֵינַי לְךָ אֲשֶׁמּוֹרוֹת מֵהַר מְצַעֵר, וְלִילָה, כְּגִמּוֹל עָלַי
אֲמוֹ, אֶעֱרֹךְ-לְךָ וְאֶצְפֶה... וְיִמְצָאֵנִי בְּאֶחָד הַיָּמִים אִישׁ שִׁיבָה מִיְהוּדָה
מוֹטֵל בֵּין הַהָרִים עִם-שָׁחַר, וְהָאִישׁ לְבוּשׁ אֲדָרַת וּפְרוּעַ שַׁעַר, הוֹלֵךְ
קְדוּרָנִית וְזַעַף, וְהוּא נֹזֵיר וְקְדוּשׁ אֱלֹהִים וְנוֹרָא הוֹד, וּמִרְאֵהוּ כְּאִשׁוֹר יִהְיֶה
מִרְאֵה עֵנֶן הַכְּבוֹד וְעֵין הַקֶּרַח לַפְּנוֹת בְּקָר. וְיַחֲמַל עָלַי הַשָּׁב, וְיִטְעֵנִי בְּסִתְרָה
אֶהְלוּ וּבְצֶל זְקֵנוּ הַלָּבָן וְהַרוּעֵד כְּסָנִי. וְיִזְרְנֵי מִדְּרָכָיו וְיַעֲבִידֵנִי לְאֱלֹהֵיו, וְיִזְרְ
נִפְשִׁי מִכָּל-חֲמָדָה וְיִלְמָדֵנִי לְהַבִּיט שְׁמִימָה. וְאֶת כָּל-צִצֵי עֲלוּמֵי קִטֹף אֶחָד
אֶחָד וְיִשָּׂאֵם לְאֱלֹהֵיו, וְיִקְדֹשׁ אֶת-רְאֵשֵׁי מְאוּיֵי לְשָׁמַיִם, וְיִהְיוּ יְמוֹתֵי
צוֹמוֹת כִּימוֹתָיו וְלִילוֹתֵי תִפְלָה כְּלִילוֹתָיו. וְאִירָא מְאֹד מִפְּנֵי הַזְקֵן כִּירָא

הפּרַח אֶת-הַסִּתּוּי. פְּנֵי דָלוּ וּמִצָּחֵי חוֹר מִיּוֹם לְיוֹם – וְאוֹלָם קוֹצוֹתַי פָּשׁוּ
וַיַּעֲשׂוּ תַלְתְּלִים וּבִלְבָבִי שָׁגֵשֶׁג יַעַר רַעְנָן שֶׁל-חַלְמוֹת. וְאַבְדּ בְּקִטְנֵי בְּאַפְלַת
הַיַּעַר הַהוּא וְאֵהִי כְּעֶפֶר מִדָּח בֵּין אַרְזֵי הַלְבָנוֹן... וַיֵּשׁ אֲשֶׁר-נִהַפֵּךְ הַיַּעַר
בִּלְבָבִי וַיְהִי לְפִרְדָּס, כָּלוּ פְרָחִים עִם מְגֻדִים וְטוֹבֵל בְּזֶהֱר שְׁמֶשׁ, וְהִנֵּה אֶת
כַּבֵּת אֱלֹהִים, רְקוּמַת אוֹר וּכְלִילַת נֹגֵה, מִתְהַלְכַת בֵּין עֲרוּגוֹת בְּשִׁמְיוֹ
וּשְׁחוֹק אֲשֶׁר תִּחַיֵּי בּוֹ עַל-שְׁפִתַיךָ, וְאֲנִי יוֹנַת אֲהַבִּים חֲרָדָה וּמִהֲגָה שׁוֹכֶנֶת
כְּתַפֵּךְ הַלְבָנָה... וּבִימֵים הָהֵם וְאֲנִי עוֹדְנִי טְהוֹר וְצַנוּעַ וּבִישׁוֹן, נִפְשִׁי זָפָה
בְּתוֹכִי כְּאֶגֶל הַטַּל בְּגֵרוֹן הַחֲבַצְלֵת וּלְבָבִי בְּהִיר כְּרָסִיס מִי-הַשְּׁלַח בְּשִׁפְתַי
כּוֹס גְּבִישׁ. אֲבִק אֲשֶׁה לֹא-דָבַק בְּמַעֲלֵי וְאֶת רִיחָה לֹא יַדְעֵתִי. וְאוֹלָם אֶלֶף
מַעֲיֵנוֹת חַיִּים שׁוֹקְקוּ בִלְבָבִי וְנִפְשִׁי שְׁאַלָה הַמּוֹן אֲהַבָּה, הַמּוֹן אֲהַבָּה.
וּתְפַרַח דְמוֹתַי לְפָנַי מִתּוֹךְ כָּל-הַרְהוּרֵי וְתַעַל פְּתָאִם מִנִּפְשִׁי כְּתַבְנִית אֲשֶׁה
וּבַת-אֱלֹהִים וְאֲנִי לֹא-יַדְעֵתִי אֵיכָכָה וּמִתִּי רְקֻמָּה בְּנִפְשִׁי הַתַּבְנִית
הַהִיא... וַיֵּשׁ אֲשֶׁר נִדְמָה לִי וְהִנֵּה נִטְעַךְ אֱלֹהִים בִּלְבָבִי מֵאִזּוּ וּמַעוֹלָם,
וּמִשְׁפָּכָר הַיָּמִים עַל-אֶחָד הַפּוֹכְבִים אוֹ בְּחִלוּם קְדוּמִים עֲבַרְתִּי עָלֶיךָ
וּתְקַרְאֵנִי בְשָׁמַי. וַיְהִי זְכָרְךָ חֲרוֹת לְנֶגֶד עֵינַי בְּאֵשׁ לְבָנָה, וְאַרְיַח אֶת-רִיחַ
נִיחוּחֶךָ גַּם מַחִידוֹת יְלָדוֹתַי הֶרְחוֹקָה, וּמַחֲלוּמוֹתֶיהָ הָאֱלֹמִים בַּת-קוֹלֶךָ
שְׂמַעֵתִי. יוֹמָם בְּלִכְתִּי וְעֵינַי נִשְׁוֹאוֹת שְׂמִימָה גִשְׁשֵׁתִי כְּעוֹר אֶת-צִלְךָ
סִבִּיבִי וּבְנִדּוּדֵי הַלְיָלָה בְּקִשְׁתֶּיךָ עַל-מִשְׁכָּבִי... וַיֵּשׁ אֲשֶׁר-יִקוּם הַזָּקֵן
בְּלִילָה וְהַעִיר שָׁחַר, וְעָמַד עַל-יַד אֲשֶׁנְּבוּ הַפְּתוּחַ מוֹל הַמְזָרַח, עֵינַי
תְּלוּיּוֹת לְמָרוֹם וּשְׁפִתַי עִם-כִּכְבִּי בְּקֶר יִרְנְנוּ תְּפִלַּת קִדְשׁ לְאֵל חַיִּי, וְאֲנִי
בַּעַת הַהִיא שׁוֹכֵב כְּנִגְדּוֹ עַל-מִטַּתִּי בַּעֲלָטָה. כָּלִי בּוֹעֵר בְּאֵשׁ אֲהַבָּה
וּמִתְהַפֵּךְ בְּצִירֵי מְאוּיִים נַעֲלָמִים, וְנִפְשִׁי תְּחִיל, תְּפַרְפֵּר, כְּטִלָּה חֶלֶב בֵּין
שְׁנֵי כְּפִיר רַעֲב, וְעֵינַי בּוֹכֶיהָ וְשְׁנֵי נוֹשְׁכוֹת וּשְׁפִתִי לוֹחֲשׁוֹת בְּרַעַד חֶשֶׁק
תְּפִלַּת חֲטָאת לְאֵל חַיִּי אֲנִי... וּבָאָה רִנַּת הַזָּקֵן בְּקֶרְבִּי כְּמַעֲנֵן טְהוֹר מְפֹכָה
אֶל-יָם נִגְרָשׁ... וְאֶקַּל מְאֹד בְּעֵינַי וְאֶתְעַנֶּה מְאֹד וְאֶבְטֵא נְדָרִים בַּעֲלָטַת
נִפְשִׁי... וְאֶת-הַזָּקֵן יִרְאֵתִי, פֶּן-יִמְצָא אֶת-נִפְשִׁי חֲלָלָה וּשְׂרָפָה בְּגַחְלִי
עֵינַי... וְלֹא נֹעֵזְתִי עוֹד לְשֹׂאת עֵינַי שְׂמִימָה וְאֶשְׁפִּילֵן אֶל-תְּהוֹם נִפְשִׁי
הָאֶפְלָה וְאֶתְכַנֹּץ כְּתוֹלַעַת בְּיוֹם סִגְרִיר... וּתְחוּסִי עָלַי אֶת, הַזָּפָה, הַצְּנוּעָה
וְהַרְחַמְנִיָּה, וְלֹא בְזִית אֶת-עֵנוֹתַי... מִמָּרוֹם בְּעַד הָאֲשֶׁנְּב הַצְּצַת אֵלֵי אֶל-
מִטַּתִּי וּתְקַרְנִי, וּתְהַלִּי אֵלַי כִּימֵי קֶדֶם וּתְטַהְרֵנִי, וַיֵּז הָאוֹר מֵאִזּוֹב קְרַנִּיךָ

על-לבבי – ומשגל ילבין... אז יצאתי אל-נחל המים להתקדש עם
 טובלי שחרית לשמים ולתת את-נפשי כליל לי. שפע קדש רענן השיבו
 עלי רוחות השחר מפל-השמים ואהי כהולך לקראת סוד קדושים רבה.
 גבורת אלהים מלאתי, ולבבי חדש, ורוחי נכון, ונפשי תרועה – ולא
 ידעתי נפשי. וארחיב עיני לשמים, ואשא ראש, ואהי הולך ויורד בנחל.
 ופתאום והנה צליל מים ושכשוך רחצה פזרם בדלח עברני ויהמה על-
 אזני כהמון פנורות. הצצתי ונדמתתי: שם, בנחל מנגד, כדמות נערה
 רוחצת ראיתי וזך בשרה הבהיק אלי מתוך האפלולית וישפירני... כמעט
 זנקתי אליה פנמר; ואולם דמות הזקן הנזיר נאנצה לפני – ואחנק את-
 תאותי בנהם כפיר ואסתר בנקיק סלע ואציץ משם אל-הגויה הזכה.
 בעיני אכלתי את-מחשף בשרה הלבן ונפשי פרפסה ברטט שדי בתוליה,
 ואחרק שן, ואשלח אגרף ולא-ידעתי לקראת מי, אם לקראת השמים
 אשר-ינסוני ואם מול השטן אשר יתגר בי. ויורד אגרף זעמי כפטיש על-
 זיז הסלע ויפוצצהו ורגלי טחנה אבני החצץ... וכסור מעלי שכרוני –
 וישופוני מחשפי אימה, ואירא יראה גדולה מפני. מפני התהו ומפני כף-
 הקלע יגרתתי, כי ראיתי את-נפשי והנה היא שחרה ולבנה פאחת, ערב
 אור עם-חשך, ואת-לבבי ראיתי והנה הוא מאורת צפעוני וקן-נשר.
 העל-כן צמאה נפשי לשחר כל-הימים ולפי לנשף יהמה?... ואשב שם
 על-שפת הנחל משמים, עיני במים וראשי כפוף תחת משא מחשפיו,
 ואהי כיושב על-פרשת דרכי הקללה והברכה. וארא פתאום את-קוצותי
 במים פי גדלו פרע וכי-כבדו, והן תלויות ומאפילות עלי פוילון של-
 נחשים שחרים וזוממות לנפשי מקרקע הנחל –
 ואקפץ ממקומי ואקדיש גם תלתלי לשמים, הכף הכרעה... בחרדת לבב
 גליתי את-סודי לזקן ויברכני במבטי עיניו וישלחני עם-הנץ החמה
 ירושלימה. ואבא בשערי אלהים וזבח ומנחה בידי. וארא את-היכל
 קדשו, תפארת בחוריו וכהניו, ואת-תשואות חצריו ראיתי – ולא-קמה
 בי רוח. ואגלח את-ראש נזרי על-דם זבחי, ואשליך את-קוצותי לפני
 ארי האש על-המזבח – וכן רגע עלו תלתלי בלהב הזבח השמימה ופאר
 עלומי היה לאפר, ריח ניחוח לי... גל שחר פעשן המערכה וכשנאת
 המות זנק פתאום מנפשי השרופה ויחשך עיני, ואמר לשאג כארי –

ואולם ברגע הזה הציפה עלי להקת הלויים ים של-זמרה ויסחפני, ויכס שאון החצצרות והמית הנבלים את-שאגת נעורי, ולבבי תעה ויאבד ברעש התפים והצלצלים. ואתנפל בלא-כח לפני הכהן הישיש לבוש הבדים, ואכבש ראשי בשולי מעילו בין הפעמונים והרמונים, ואבד, ואתודה, ואבד – – –

וכצאתי מאת פני חצר הקדש וארא והנה תלתל קטן אחד מקנצותי נמלט מן-האש והוא משלך בפאת המזבח אצל הדשן. ואגנב את-תלתלי, בר-נדרי, משלחן אלהים, ואצפינהו בחיקי ואמלט עמו, ואשאנו כחותם על-לבי ימים רבים ואתלנו כקמע על-צוארי. ויהי פשוב תלתלי לצמח – ואוציאהו, ואשק לו, ואזרנו לרוח – והשיבותי את-הגנבה לשמים... ועתה ראי גם-ראי, הנה התל התלו בי השמים ובכחש אכזרי סבבוני. את-נעורי, את-הכל לקחו ממני ומאומה לא-נתנו לי כפרם. נכנע פעבד נשאתי את-עיני אליהם כל-הימים ואשאל בדממה בפלב את-חלקי ובלי תלונה יחלתי למנת גורלי. ואולם הם החרש החרישו לי בגאותם, ויכלו בצדקת רמיה עלומי. והנה נותרתי עוד הפעם לבדי בארץ מדבר, ואביבי העשוק הפך ללכת מעמי סר וזעף, בלא נשיקה ובלא ברפת פטורים, ואני עודני רודף וכרוד אחריו פילד, לופת ונושק את-רגליו, ותופש בקצה בגדו, ומפרפר ושואג: "אל תעזבני!" – ותגלי אלי פתאם, אילותי ומלפת נפשי, והנך נצבת עתה לפני במלא הודך על-הארץ. שרביט האשר בימינך וציץ הישועה על-מצחך. ואני כמעט ראיתיך – וכל-מאויי הפלואים הגיחו פתאם כפתנים רצוצים מחזריהם בחצי גויותיהם והם נמשכים ומרטטים, רעבים וצמאים, למולך, למולך, ואש זרה, אש המרד, בעיניהם... וראי, את-מלא שמי כוכבי כסף וזהב אתן-לך בקמץ אחד של אהבה, מחיר מגע אחד בראש שרביטך, מה-לי ומי-לי אפוא עתה בשמים, אחרי נטשך אותם בגללי ואחרי פנות זיוך מהם? כי הנה פור התפוררו עמודי שחק, והיכל יי חרב, וכסאו נשבר, ושער אלהים היה לשער האשפת; ואני גדלתי, ואחזק ואיף, גאון לא-נשבר בצוארי, ונהם ארי בכליותי, ואת עמדי – צוי, ונערתי את-תלתלי ופרקתי את-השמים המרוכפים מעל ראשי כנער קש; דברי דבר – וטבלתי בשחת האבדון הזה את-חי, וכאשר הורדתי בו את-עיני אל-צלמך, לא-

אֹסִיף לְשִׂאתָן עוֹד הַשְּׁמִימָה עַד-עוֹלָם... קַחֲנִי, חַנִּינִי, שְׂאִינִי, אַחוֹתִי –
 הַנְּנִי בְיָדְךָ. שִׁמִּינִי כַחוֹתֶם עַל-לִבְךָ אוֹ הַדּוֹם לְרַגְלֶיךָ... כִּפְלָב אַרְבַּץ אֶצֶל
 שׁוֹלֵי שְׁמֵלְתְךָ וְאֶשְׁמֹר נִיד עַפְעַפְךָ וּמִשְׁלַח אֶצְבְּעֶךָ, אוֹ כִּפְפִיר אֲזֹנְךָ אֵלַיךָ
 וְאֶסְחָבְךָ אֶל-אֶחַת הַמְּאוֹרוֹת...

וְהָעֵלֶם הַתְּאֵפֶק פִּתְאֵם וַיַּחֲנוּ קוֹלוֹ וַיִּפְלַל:

– אוֹ שְׁמִים חֲדָשִׁים אֶבְרָא לְךָ וּתְכַלֵּת חֲדָשָׁה וְזֶהר חֲדָשׁ אֶסּוּבְכֶךָ,
 וְקִבְעֵתֶיךָ בְּשֶׁמֶשׁ בְּגִלְגֵּל חַיִּי, וְזָכְרְךָ אֶאֱרַג בְּשִׁירַת נְשָׁמְתִי. כְּתָרִים אֶקְשֹׁר
 לְרֵאשֶׁךָ מִתְּפִלוֹתִי, וּבִלְבָבִי פְרָחִי מְקוֹם רַגְלֶיךָ אֶרְפֹּד. וְרַחֲפֵתִי סָבִיב כְּסֵאֲךָ
 כְּנֹשֶׁר אֵשׁ, וְאֶשִׁיב עֲלֶיךָ לְהִבָּה בְּאֶבְרָתִי. אֶל מְרוֹמִים לֹא-שְׁעָרְתִּים אֲדָאָה
 בְּדַבְּרְךָ, וְעַד שְׁמִשׁוֹת רְחוּקִים צֹחַת אֶשְׁרֵי תִגִּיעַ...
 וּתְפַקְחָנָה עֵינַי הָעֵלֶם – וַיֶּאֱבְקוּ בְּהֶן זֶהר וְשִׁלְהֶבֶת... וַיִּרֶם הָעֵלֶם אֶת-
 עֵינָיו בְּכַלְיוֹן נֶפֶשׁ אֶל-מוֹל מְקוֹם הַנְּעֶרָה וְהוּא רוֹעֵד וּבוֹעֵר כְּלוֹ. וּבְהִבִּיטוֹ –
 וַיְהִי לְאֶבֶן: הַנְּעֶרָה נֶעְלָמָה מִרֵּאשׁ הַכֶּף וַאֲיִנְנָה; וְאוֹלָם דְּמוּתָהּ עוֹדְנָה
 טְבוּעָה בְּנֶהָר כְּצוּרָה בַחוֹתֶם, וְהִיא נִשְׁקָפֶת אֵלָיו עִם כּוֹכַב הַשָּׁחַר מִשְׁחֹר
 מְצוּלָה.

וְאֵשׁ גְּדוֹלָה אֶחֱזָה בְּלֵב הַנְּעַר וּתְלַהֲטָהּ מִסָּבִיב. וַיִּרְעַד אֶגְרֹף וַיֶּצַעַק
 בְּעֵנוֹת נֶפְשׁוֹ וּבְמִכְאוּבוֹ הַגְּדוֹל: "אֵשׁ, אֵשׁ, אֵשׁ!" וּמִרֵּאשׁ הַכֶּף מֵעֶבֶר
 הִנָּהָר הַתְּפוּצָצָה בַת-קוֹל: "אֵשׁ, אֵשׁ" – וַיִּזְדַּעְזַע נֶהָר הָאֶבְדוֹן וַיְהִי
 לְחֶרְדַּת אֵשׁ וְכָל-הָאֵי הָיָה לְשִׁאֲגַת לְהִבָּה...
 וְאַחֲרֵי הַשְּׁאֲגָה דְּמָמָה גְּדוֹלָה, דְּמָמַת שָׁחַר... וַיֶּצַח רֵאשׁ הָעֵלֶם בְּלֹא
 כֹּחַ עַל-חֲזָהוֹ וְעֵינָיו נִצְמְדוּ לְמִצְוֹלַת הַנְּהָר. דוּמָם תָּהָה עַל-סוֹד הָאֶבְדוֹן
 וַיִּמָּד תְּהוֹמוֹתָיו בְּעֵינָיו. הַכֶּל הַחֲרִישׁ בְּאֶפְלָה סָבִיבוֹ וְהַכֶּל הַחֲרִישׁ בְּאֶפְלַת
 לְבָבוֹ. כִּנֵּף אֶבֶל שְׁחָרָה פְּרוּשָׁה עַל-רֵאשׁוֹ, וַיִּגוֹן מִחֲשָׁבוֹתָיו – מֵעַמְקֵי
 תְּהוֹמוֹת.

וְאוֹלָם בְּלֵב הַשְּׁמִים, כְּנִגְדַּר רֵאשׁ הָעֵלֶם מְלִמְעָלָה, עוֹד עֵין אֶחַת פְּקוּחָה
 עָלָיו לְטוֹבָה, עֵין זָהָב גְּדוֹלָה, מְזִהִירָה, מְשִׁגַּחַת, הֵלֵא הִיא עֵין אֵילַת
 הַשָּׁחַר.

וּתְעַמַּד אֵילַת הַשָּׁחַר בְּמְרוֹם, וּתְלַחֵשׁ מִרְחוּק בְּרִכַּת אֱלֹהִים עַל-רֵאשׁ
 הָעֵלֶם, וּתְתַרְפֵּק עָלָיו וּתְרַמֵּז לוֹ – וְהוּא לֹא יָדַע.

ופתאם התעורר העלם וימש את-עיניו מתהום האבדון ויטבילן בתהום
שמים, ויהי פשוט את-שניהם בפלס עיניו, לאמר: השמים אם
האבדון?

ותטהר טבילת התכלת את-עיניו וישב אליהן זהרן ותהיינה בהירות
וצנועות פבראשונה, ולא נודע כי-לחכה אותן השלהבת...
ושלות השחר באה בלב העלם ותהי בצרי זולף על-מכות נפשו, וינח
לבבו ויפגע.

וכהשיבו את-עיניו אל-ראש הפך – וירא והנה שם ברום עולם, ממעל
לפך, פעין עב יחידה וקטנה מרחפת ותלויה, והעב צחרה ובעלת פנפים,
וכתבנית יד יוצאת מתחת לכנפה, שלוחה מול אילת השחר. הדמות
מלאך היא ואם דמות העלמה?

ותמשך עינו אחרי אילת השחר ונפשו בין קרניה נאחזה. הנה היא
נוגת האור וזפת הנגה עמדת בזהרה ובטהרה כימי עולם, לא-יכפה נרה
ולא-יכהה רשפה, בשחר בשחר, פצאת אנשי הפלאות, היחידים
הגדולים ויתומי העולם, לתעות בדרך בתוך ערפלי ערבות ולסל בכך
פעמיהם את-השבילים הראשונים לראשי ההרים – ויצאה היא,
היחידה והרזית פמוהם, וקדמה את-עיניהם באורה הצנוע, וברכה אחת
לה תמיד ורמז אחד לעפעפה: טהר, טהר, טהר! וכנסה את-נפשות כלם
מאשר הם שם אל-נקדת זהר אחת – אל נקדת השחר.

וכליון נפש גדול מנשא תקף את-העלם, ואהבת אלהים עזה ממנות
שטפה לבו בים געגועיה. וישת את-תכלת השמים בעיניו וישפר. ויזקף
העלם קומתו וירם יד ויקרא:

– אלהים! גם את-האש אשר-בלבבי הנני נותן קדש לשמים!
וזהר גדול נגה בעיני העלם אחרי שבועת הקדש, פי-ראה את-אילת
השחר והנה היא צהלת לו ואורה ישמח, וברכת אלהים חדשה תנבא.
ויאמן בכוכבו ויבטח בו, וידע כי אלהים קרא לו ויענהו באש לבבו, וכי
מנה לו אלהים דבר באי ההוא ולא ידע מה הדבר.

וינער, וימש ממקומו, ויישר ללכת עם שפת הנהר לקראת הנכון לו
בלב בטוח. קריאת האש צללה באזניו ובעיניו נגהו דמדומי השחר.

וְצֶלֶם הַנְּעִרָה בְּמִים וְהָעֵב הַצְּחֹרָה בְּמָרוֹם – מָשׁוּ גַם-הֵם מִמְּקוֹמָם
וַיִּלְכוּ לִפְנֵינוּ...

וְלֹא-הַשְּׁתָּאָה הָעֵלֶם לַפֶּלֶא, כִּי פֶלֶא גְדוֹל מִזֶּה יָרַד לְשָׁפֶן בְּלִבָּבוֹ – וַיִּלְךְ
דוֹמָם וּמְחָרִישׁ לְקִרְאֵת אֵילַת הַשָּׁחַר.

ז

וּכְשֶׁהֲרַחֵיק הָעֵלֶם לְלֶכֶת – וַיִּרְא וְהִנֵּה שְׂפַת הַנְּהָר אֲשֶׁר הוּא עוֹלָה בָּהּ,
הוֹלֶכֶת וְגִבְהָה מְאֹד, עַד שְׁוֹתָהּ בְּקוֹמָה אֶל-הַכַּף שְׂפִנְגֵדָה; וּשְׁנֵי הַכַּפִּים
הוֹלְכִים וּמִתְקַרְבִּים, הוֹלְכִים וּמֵאֲפִילִים עַל-עֲרוֹץ הַנַּחַל הַסָּגוּר בִּינֵיהֶם;
וַיְהִי דְמִיּוֹנָם כְּשְׁנֵי מְצוּקִים אֲשֶׁר חָבְרוּ עַל-הָאֲבָדוֹן, וְהֵם חֲרָשִׁים מִזְמָה
לְהִבְיֹאוֹ בֵּין מְצַרְיָהֶם וּלְחַנְקוֹ שֵׁם בְּאֶפְלָה...

וַיִּבֹט הָעֵלֶם בְּשִׁלּוֹה אֶל-פִּי הַתְּהוֹם, וַיִּשְׁאַל בְּלִבָּבוֹ: הֵיכַד אִישׁ לְגִיָּא
צִלְמוֹת זֶה וְנִמְלֵט?

וְאוֹלָם לֹא-עָצַר הָעֵלֶם בְּלִכְתּוֹ כִּי-נִחְפָּז לַעֲלוֹת... וַיְהִי הוֹלֵךְ וְעוֹלָה, הוֹלֵךְ
וְצוֹעֵד בְּמַעֲלֵה הַכַּף – וְהָעֵב בְּמָרוֹם וְהָצֶלֶם בְּמִים עוֹבְרִים לִפְנֵינוּ.
וּכְתָאֵם עֲמֻדָה הָעֵב הַצְּחֹרָה וְתַנַּח בְּרוֹם עוֹלָם עַל-שֵׁן-סִלְעַ. וַיִּצָּף הָעֵלֶם
לְמַרְחוֹק, וַיִּרְא וְהִנֵּה כְּעֵין צוֹק גְּדוֹל וְשָׁחַר מִתְנַשֵּׂא שֵׁם מִתּוֹךְ עַרְפְּלֵי שָׁחַר,
וְהַצּוֹק גְּבִיהַ וְתִלּוּל וְעַל כַּתְּפֵי הַכַּפִּים יִשְׁכֵּן. תַּחֲתָיו עוֹבֵר נָהָר הָאֲבָדוֹן וְעַל-
רֹאשׁוֹ דוֹלֵק כְּדָמוֹת נֵר קֶטָן...

וַיִּרַח לִבָּב הָעֵלֶם אֶת-אֵשׁ הַקִּדָּשׁ מִרְחוֹק וְתַפְעֵם רוּחוֹ... הִנֵּה הֵנוּ נֵר
הָאֵלֹהִים הַגָּנוּז, רוֹעֵד מֵעַרְפְּלֵי יִשְׁיִמוֹן וְקוֹרֶץ מִרֹאשׁ צוּרִים. רוֹתֵת הָאוֹר
וְחָרַד, וְרָמַז לוֹ פְּרָמַז הַגְּאֵלָה... מִי הַדְּלִיק אֶת-הַנֵּר הַהוּא בְּרֹאשׁ הַצּוֹק וּמִי
נָקִי וְטָהוֹר יִזְכֶּה בּוֹ?.. הָאֲמָנָם הוּא הַדְּבָר אֲשֶׁר-מָנָה לוֹ אֱלֹהִים בְּאֵי הַזֶּה?
וְחֻדוֹת אֱלֹהִים אֲדִירָה, בְּלֵי מְצַרִּים חֻדוֹה, פְּרָצָה כְּנַחַל אֵיתָן אֶל-נֶפֶשׁ
הָעֵלֶם, וַיִּרְחַב וַיִּפְחַד לִבָּבוֹ, וַיִּגַּל בְּרַעַד תּוֹחֶלֶת וְאִמוֹנָה. רַגְלָיו קָלוּ וַצְּעָדָיו
רָחְבוּ – וַיְהִי הוֹלֵךְ וְטָס לְקִרְאֵת נֵר הָאֵלֹהִים. קִרְיַאת הָאֵשׁ צָלְלָה בְּאֲזָנָיו
וּבְלִבָּבוֹ פִּעְמָה בְּרַפַּת הַשָּׁחַר.

וְשָׁבִיב הָאוֹר הוֹלֵךְ וְגָדַל לְעֵינָיו. הִנֵּה הוּא כְּלִשׁוֹן אֵשׁ קֶטָנָה רוֹקֶדֶת
בְּאֵהָבָה כְּנֹגֵד אַחוֹתָהּ הַצְּפִירָה. וְהִנֵּה הוּא כְּתִלְתֵּל שְׁלֵהֶבֶת, וְעֵינָיו כְּעֵין אֵשׁ
הָאֲרִיָּאֵל, אֲשֶׁר רָאָה בְּיוֹם נִזְרוֹ... וַיִּכַּר הָעֵלֶם אֶת-אֵשׁ הַקִּדָּשׁ, וַיַּעֲזוּר
הַנֶּשֶׁר בְּקוֹן-לִבָּבוֹ, וַיַּעַף דְּרָךְ פִּיו בְּצוֹחַת מְרוֹמִים: אֵשׁ יְיָ, אֵשׁ יְיָ! –

וַיִּשְׂפַח הָעֵלֶם שְׂאוֹל תַּחְתִּית, וַיִּזְנַק אֶל-רֹאשׁ הַצּוּר, וַיַּעַט אֶל-שְׁלֵהֶבֶת
הַקֶּדֶשׁ, וַיִּנְיֶפֶה תְנוּפָה שְׁמִימָה. נִהְדָר בְּמָרוֹם נָצַב בְּכָלִיל עֲלוֹמָיו וְתִלְתְּלָיו.
רוֹם זָקַף רֹאשׁוֹ הַמַּעֲטָר וּלְפִיד הַיְשׁוּעָה בִּידוֹ יִבְעֵר, הָעֵב הַצְּחָרָה כְּרוֹב
סוֹכֵךְ לְרֹאשׁוֹ וְאֵילַת הַשְּׁחַר תִּבְרַךְ עָזוֹ.

וְתִרְוַעַת גִּיל אֲדִיכָה נִכּוֹנָה עַל שְׁפֹתַי הָעֵלֶם – וְאוֹלָם בְּרָגַע הִזָּה נִגְלָתָה
לְפָנָיו שְׁנִית דְּמוֹת הָעֵלְמָה מִתְהוֹם הָאֲבָדוֹן... הִנֵּה הִיא הִיא, כְּלִילַת
חֲמֻדָּה וְתַפְאֲרָת. בְּמֵלֵא זְהָרָה הוֹפִיעָה וְצַפִּירַת הַנִּגְוָה בְּמַצְחָהּ. עַפְעָפִיָּה
יִישִׁירוּ נִגְדוֹ, וְתִשְׁלַךְ חֲפָה בְּתֵהוֹם נִשְׁמָתוֹ. דּוֹמָם תִּמְשַׁךְ אֱלִיו לְמָרוֹם,
וְדוֹמָם תִּמְשַׁכְּנוּ אֵלֶיהָ שְׂאוֹלָה. יָדִיָּה פְרוּשׁוֹת לְעַמְתּוֹ, פְּשׁוּטוֹת לְקַבֵּל
וְלִתֵּת. מְבֹטָה – אֶהְבֵּת מוֹת, וּרְגָעִים בְּנִצְחִים יִשְׁקַל.
וַיֵּאֱמַץ הָעֵלֶם אֶת-לְפִיד הַקֶּדֶשׁ אֶל-לְבוֹ, וַיַּעֲצֵם אֶת-עֵינָיו בְּרַעְדָּה,
וַיִּקְרָא: שְׁמִים – אֲבָדוֹן – אֶת... וַיִּתְנַפֵּל מִרֹאשׁ הַצּוֹק אֶל-הַזְרוּעוֹת
הַפְּשׁוּטוֹת בְּתֵהוֹם הָאֲבָדוֹן.

וַיִּנְרוֹת אֱלֹהִים כָּבוֹ בְּמָרוֹם, וְעַרְבוֹת שְׁמִים חֲוָרוֹרו, וּמְרֵאִיהֶן עֲגוּם וְעָרְיָה,
כְּשָׂדֵי אֱלֹהִים אַחֲרֵי הַקְּצִיר. וְשֵׁם בְּפֹאת הַשָּׂדֶה מְשַׁלַּךְ כְּכִלֵי אֵין חֲפָץ בּוֹ
חֲרִמֵּשׁ הַיָּרַח.

וְתַחֲרַד הָעֵב הַצְּחָרָה וְתַמּוּג, וְאֵילַת הַשְּׁחַר הַזְּדַעְזָעָה – וְאֵינְנָה, כִּי יַעֲוֹרָה
לְבִיאַת הַבְּקָר מִמְעוֹנָה, וְתִדְרֹךְ בְּעַז מְלָכוֹת עַל-סֵף הַרְקִיעַ. מְעַטְרַת
בְּרַעֲמַת זְהָבָה נִנְעָרָה, וַיִּזְזֵהָ אֶל אֶפְסֵי הָרִים...

ח

וְהַמִּים הַקִּיאוּ אֶת-הָעֵלֶם אֶל-אֶרֶץ רְחוֹקָה מְאֹד, אֶל אֶרֶץ נֶכֶר, הִיא אֶרֶץ
הַגְּלוֹת.

וַיִּשָּׂט בְּכָל-הַמְּדִינוֹת וַיִּבֵּא בְּבִנֵי הַגּוֹלָה, וַיַּעֲבֵר בִּינֵיהֶם כְּאִגָּדָה מְנִי-
קָדָם וְכַחזוֹן עֲתִידוֹת. וַיְהִי מוֹזֵר וְאִישׁ חִידוֹת לְכָלָם.
וַיִּרְא אֶת-הַשְּׁמִים וְהִנֵּה הֵם נִכְרִים לוֹ, וְאֶל-אֶרֶץ יִבִּיט וְהִנֵּה הִיא זָרָה –
וַיִּלְמַד אֶת-עֵינָיו לְהַבִּיט נִכְחוֹ, אֶל-אֶפְסֵי עוֹלָם, כַּאֲשֶׁר הַבִּיטָה אֱלִיו כֵּן
דְּמוֹת הָעֵלְמָה בְּשְׁחַר הַהוּא.

מִתִּי רָאָה אֶת-הַשְּׁחַר הַהוּא?

וַיִּתַע הָעֵלֶם בְּאַרְצָךְ כְּתַעוֹת כּוֹכַב נִדָּח בְּחִלְלֵי הָעוֹלָם, וַיְהִי הוֹלֵךְ עִרְס וַיִּחַף
וַיִּשָׁר עֵינָיו, אֵין לוֹ כָּל, בְּלִתֵּי אִם-הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה בְּמַעֲמָקֵי לְבוֹ וְעֵיפַת הַשָּׁחַר
בְּתֵהוֹמוֹת עֵינָיו.

מִתִּי יִרְדֶּה הָאֵשׁ אֶל-לִבְבוֹ?

כִּי-הִנֵּה צָרָף צָרָף לִבְבֵי הָעֵלֶם בְּכוֹר מִשְׁלֵשׁ, וְאֵשׁ גְּדוֹלָה, מְדוּרָה
מִשְׁלֵשֶׁת, בְּעֵרָה בּוֹ, הֲלֹא הִיא אֵשׁ הָאֵלֹהִים וְאֵשׁ הַשָּׁטָן, וְהַעֲזָה מִשְׁתִּיחֶן
– אֵשׁ הָאֱהָבָה.

וַיִּשָּׂא אֶת-הָאֵשׁ הַהִיא אֶל-אַרְבַּע כְּנָפוֹת הָעוֹלָם, וַיֵּצֵת לְבָבוֹת בְּרוּחַ פִּיו
וַיַּתְנֹךְ עֵינָיו כְּבוֹת הַדְּלִיק נְרוֹת.

וְאֶל-אַחֵיו הַגּוֹלִים יָצָא וַיִּרְאֵם בְּשִׁפְלוֹתָם וּבַעֲנוּתָם – וַיִּכְאֹב אֶת-מַכְאוּבֵי
כָּלָם, וַיִּשָּׂא אֶת-שְׂאֵגָתָם. וַתִּשְׁמַע מִתּוֹךְ הַשְּׂאֵגָה זַעֲקַת הַשָּׂמַיִם וְהַשָּׂאוֹל,
קִנְיַת אֱלֹהִים וְסַעֲרַת חֲמָתוֹ, נִהְמַת נֶפֶשׁ גּוֹעַת בְּחִבְלֵי אֱהָבָה-לֹא-בָאָה
וַאֲנַחַת הָעוֹלָם בְּלִיל הַחֲרָבָן.

וַיֵּשׂ אֲשֶׁר-יִחְרִישׁ הָעֵלֶם בְּמַכְאוּבָיו, וַתְּהִי שְׂאֵגָתוֹ דּוֹמִיָּה – וְלֹא הָיָה יָגוֹן
כִּיגוֹנוֹ הָאֵלֶם וַצַּעַר וַצַּעֲרוֹ הַחֲרִישִׁי.

וְאִישׁ לֹא-עָמַד בְּפָנָיו מִבְּטוֹ הַיָּשָׁר. יֵשׁ אֲשֶׁר-יִנִּיס הָאִישׁ אֶת-עֵינָיו מִפָּנָיו
מִבֶּט הָעֵלֶם שְׂמִימָה וַיֵּשׂ אֲשֶׁר-יִבְרִיחַן אֲרָצָה, וְהִבִּיט הָעֵלֶם בְּדַמְמָה
אַחֲרֵי הָאִישׁ הַהוּא עַד-עָבְרוֹ – וְחָמַל עָלָיו חֲמֵלָה גְּדוֹלָה.

וְגַם בְּאַנְשֵׁי הַזַּעַם וְהַמִּשְׁטָמָה פָּגַע הָעֵלֶם – וְחָרְדוּ אַנְשֵׁי הַזַּעַם מִפָּנָיו
מִבְּטוֹ, וְשָׁטוּ מֵעָלָיו בְּחַפְזוֹן, וְהִקְדִּירוּ מִצָּחָם, וְהִאֲפִילוּ בְּגִבּוֹתָם עַל-
עֵינֵיהֶם וְהִבִּיטוּ אֲרָצָה, וְאֶת-כַּפָּם יִשְׁימוּ עַל-לִבָּם, וְהָיוּ כְּמִסְתִּירֵי גִנְבָה
מֵעֵינֵי הָעֵלֶם אִישׁ הַחִידוֹת.

וְאוֹלָם רָאָה רָאָה אִישׁ הַחִידוֹת לְלִבָּבָם, וַיִּבֹא בְּנִפְשָׁם כְּמִבּוֹאֵי עִיר
מִבְּקָעָה, וּמִצָּא שָׁם אֶת כָּל-נִגְעֵיהֶם הַנִּעְלָמִים, וַיִּפְרְפוּ עִם-לִבָּם בְּכָל אֲשֶׁר
יִפְרְפוּ, וְהִתְעַנָּה שְׁבַעֲתַיִם בְּכָל-עֲנוּתָם.

וַיֵּשׂ אֲשֶׁר-תִּמְצָא עֵינָיו לֵב שְׂאֵן וּבּוֹטֵחַ – וְנִקְבָּה עֵינָיו אֶת-הַלֵּב הַהוּא,
וְהִחְלִיאָה אוֹתוֹ עַד-מוֹת, וְנָסָה הַמְּנוּחָה מִקְרָבוֹ עַד-עוֹלָם, וְלֹא-יָדַע עוֹד
הָאִישׁ הַשְּׂאֵן שְׁנַת מְרָגַע בְּלִילוֹת.

וַיָּבֹאוּ רַבִּים וְכִפְפוּ בְּדַמְמָה אֶת-רֹאשָׁם תַּחַת קַלְלָתוֹ וּבִרְכָתוֹ, וּבִקְשׁוּ מִפְּיוֹ
תּוֹכְחָה וְתַפְלָה, וַיַּמְעִינּוּ – רַחֲמִים וְתַקְוָה... וְהָמָּה יָם חֲמֵלָה בְּלִבֵּי הָעֵלֶם,

וְנָזְלוּ נְחוּמָיו כְּטַל בְּקֶרַע עַל-לִבְבוֹת נְכָאִים, וְהִבִּיט אֲלֵיהֶם בְּרַחֲמִים
וְעִפְעָפִיו – עִפְעָפִי שָׁחַר.

כִּי גַם-אֶת זִהְרֵי הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרָתָם נָשָׂא הָעֵלָם בְּלִבּוֹ, וְאֶת-מַחְשָׁפֵי
הַלְּיָלָה וְרִזְיָהֶם – וְאוֹלָם צָמָא לֹא צָמָאוּ עֵינָיו בְּלִתֵּי אִם-אֶל-הַשָּׁחַר, וַיְהִי
נִגְהַ הַצְּפִירָה חוֹתָם נִפְשׁוֹ וְדַמְדוּמֵי הַשָּׁחַר שִׁירַת חַיָּיו – –

ט

וּבִצָּר לְלִבּוֹ מְאֹד, וּמִצָּאוּהוּ חִלְמוֹתָיו הַגְּדוֹלִים וּמִדְּוִיו הַנְּאֻמָּנִים,
וְהַשִּׁיגוּהוּ כְּגִלֵּי הַיָּם – וַיִּצָּא הָעֵלָם בַּשָּׁחַר אֶל-מַחוּץ לְעִיר וּנְשָׁעַן שָׁם תַּחַת
עֶרְעֵר עַל-שִׁפְתַּי נַחַל נִרְדָּם, וְנָשָׂא עֵינָיו אֶל-אֵילַת הַשָּׁחַר, וּבִקֵּשׁ צְלָמָה
בְּמִימֵי הַנַּחַל, וְעִצָּם אֶת-עֵינָיו, וְהִבִּיט גַּם-אֶל תְּהוֹם נִפְשׁוֹ, וְעָמַד עַד-בוֹשׁ,
וְהַחֲרִישׁ עִם-כָּל-הָעוֹלָם בִּיגוֹנוֹ הַגְּדוֹל, יְגוֹן הַיְחִיד.
וְהַמְּלֶאךָ הַצְּעִיר עָגוּם הָעֵינָיִם וְנִקֵּי הַכֶּנֶף, אֲשֶׁר עַל-אֵילַת הַשָּׁחַר, יִטָּה
בְּדַמְמָה אֶת-כּוֹס הַיְגוֹן הָאֵלִים – וְגָרַע מִשָּׁם דְּמָעָה אַחַר דְּמָעָה בְּדוּמִיַּת
שָׁחַר...